

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

15. Aarg. Nr. 18.

Den 15. Juni 1866.

Pris: 6 Sk. pr. Exp.

Marsconferencen i Store Saltfostad,

begyndende den 6te April. 1866.

(Fra „Deseret News.“)

Conferencen samledes i Tabernaklet i Store Saltfostad Fredagen den 6te April 1866 Kl. 10 Formiddag. Præsident Brigham Young præsiderede.

Paa Forhøiningen var det øverste Præsidentkab, nemlig Brigham Young, Heber C. Kimball og Daniel H. Wells.

Af de tolv Apostler: Orson Hyde, John Taylor, Wilford Woodruff, Ezra T. Benson, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Crastus Snow, Franklin D. Richards og George D. Cannon.

Patriark: John Smith.

Af det øverste Præsidentkab over de Halvfjerds: Joseph Young, Levi W. Hancock, Albert P. Rockwood, Horace S. Eldredge og John Van Cott.

Af Præsidentkabet for Overpræsteres Qvorum: Edwin D. Woolley og Samuel W. Richards.

Stavens Præsidentkab: Daniel Spencer, David Fullmer og George B. Wallace.

Af de præsidierende Biskopper: Edward Hunter, Leonard W. Hardy og Jesse C. Little.

Hurtigskrivere: George D. Watt og Edward L. Sloan — og et stort Antal Biskopper og Eldster.

Tabernaklets Sangchor, der leledes af Eldste Robert Sands, havde sin sædvanlige Plads; Choret fra American Fork, der leledes af Eldste E. Hunter, var lige foran Forhøiningen.

Sang af Tabernaklets Chor: „Sødt er Arbeidet, min Gud, min Konge;“ Bøn af Præsident H. C. Kimball. American Forks Chor sang: „Opvæt Jubelens Sang.“

Eldste Ezra T. Benson blev opfordret til at tale. Han sagde, at den nærværende Tid er saare vigtig, ikke alene for de Hellige, men for hele Menneffeslægten. Guds Rige er oprettet paa Jorden, ikke formedelst Menneffenes Lidenskaber, Forestillinger og Begreber, men formedelst Guds Kraft og Jesu Christi

Aabenbaringer. Menneskene udføre ikke dette Værk eller gjøre, hvad der bliver gjort; det er Gud, som leder sit eget Værk paa Jorden, og han giver Synet, Aabenbaringer, Visdom og Kundskab til sine Tjenere, og hvo kan forhindre det? Han hentydede til Pionerernes første Ankomst til denne Dal og til Landets Tilstand paa den Tid. Vi kom ikke hertil i vort eget Navn eller vor egen Styrke, men i Kraften af Israels Guds Navn. Dersom Menneskene komme hertil i den Hensigt at gjøre Ondt, ville de finde, at dette Folk sætter sig derimod, baade aandelig og pphysisk. Dette Værk er fremadskridende, og alligevel have vi Modstand at kæmpe med. Dersom vi øve Taalmodighed og ere ydmyge for Gud samt holde hans Befalinger, ville vi faae see, at Guds Værk vil overvinde enhver Modstand og udbrede Retfærdighed over hele Jorden. Han bar Vidnesbyrd om Profeten Josephs og hans Efterfølger Brigham Youngs guddommelige Sendelse, om Hætteflabets Keenhed og Hellighed samt Sandhedens endelige Seier.

Ældste W. Willees sang: „Der et et Sted i Utah, som jeg erindrer godt.“

Ældste George D. Cannon talte om Opfyldelsen af Guds Forjættelser til sit Folk og om den visse Fortrøstning, vi kunne have om, at de Dvrigte ogsaa skulle opfyldes, hentydede til den Fred, som de Hellige nyde under de meest forviklede og ugunstige Omstændigheder, selv naar der allermindst var Udsigt til, at den skulde bevares. Han sagde, at denne og andre Betsignelser ville fremdeles blive de Hellige til Deel, dersom de forbleve trofaste.

Sang af Tabernaklets Chor, og Bøn af Lorenzo Snow.

naklet overfyldt med Mennesker, Indgangen bleve spærrede, og en stor Skare maatte være udenfor.

Sang af Choret fra American Fork, Bøn af Ældste George D. Cannon, og Sang af Tabernaklets Chor.

Præsident Joseph Young talte til de Hellige om den Fred, og de hellige Følteser, som ledsage Besiddelsen af den Helligland, og om de Betsignelser, de have nydt formedelt Lydighed til Evangeliet. Han opmuntrede dem til at forblive trofaste og stride fremad, samt bar Vidnesbyrd om Sandheden og bad, at Guds Betsignelse maatte bestandig hvile over hans Folk.

Præsident D. H. Wells talte om vore konstitutionelle Rettigheder som Borgere og Medlemmer af et religiøst Samfund. Han sagde, at Herren fordrøede, at denne Slægt skulde afstaae fra dens Fordærvelse og Ugudelighed og derimod besitte sig paa Retfærdighed. Gud vil frelse os formedelt vor Lydighed mod hans Love, og dersom Nogen kommer hid til dette Territorium eller træder ind i denne Kirke i noget andet Diemed end at tjene Herren og blive frelst, gjorde han bedre i at forblive der, hvor han var i Verden. Det er vor ligesom Alles Rettighed at dyrke Gud overeensstemmende med vor Tro, uden at Nogen har Ret til at blande sig i vor Religion. Denne Rettighed vil blive sikret alle Mennesker, naar Guds Rige bliver herstende paa Jorden.

Han hentydede til de Betsyldninger, som ere fremsorte mod de Hellige for Opsætsighed mod Regjeringen, og paaviste, at de Ældste i denne Kirke have altid viist Lydighed mod Lovene paa ethvert Sted, hvor de have arbejdet, og en uroffelig Trofasthed mod vort Lands Constitution, uden at der i Kirkens Historie kan paavises et eneste Exempel, at vi nogenfinde have modsat os nogen Foranstaltning eller negtet

Kl. 2 Eftermiddag.

Inden Forsamlingstiden var Taber-

at give vort Samtykke til Noget, som ikke ligefrem har sigtet til at berøve os vore konstitutionelle Rettigheder. Naar vi prædike vore Grundsætninger, kunne Menneskene antage eller forkaste dem, eftersom de bedst synes, men ingen Congress har nogenstombestemt Ret til at afgjøre enten de ere sande eller falske. Constitutionen bestøtter alle Religionspartier i Landet, endskjendt nogle af, de mange Lærdoms-puncter, som fremsættes, nødvendigviis maae være falske, da de ofte ere hverandre aldeles modsatte. Han advarede de Hellige fra at lade sig forføre af det Onde og ugudelige Mennesker, som søge at bortlede dem fra Retfærdighed, Dyd og Hellighed, og raadede dem til at være bestandig paa Vagt imod saadanne bedrageriske Aander.

Ældste Wm. Willes sang en Hymne, som han selv havde forfattet.

Ældste Geo. A. Smith talte om sine sidste Reiser gennem Tooele og Utah Countier og om den store Formerelse af Børn, som han saae allevegne, hvor han reiste. Han tilraadede indstændigen, at den opvoksende Slægt skulde sættes i Besiddelse af „Ungdommens Lærer“ som et Middel til Erhvervelsen af nyttige Kunstfæber.

Sang af American Forks Chor; Ven af Ældste Edward Sloan.

Løverbagen den 7de Kl. 10 Formiddag.

Sang af Tabernaklets Chor, og Ven af Ældste John Taylor.

Choret fra American Fork sang: „Maae vi, som kjende den frydefulde Nøst.“

Ældste George D. Cannon foreslog Kirkens Autoriteter, hvilke alle bleve eenstemmigen voterede for i følgende Orden:

Brigham Young som Præsident for Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige;

Heber C. Kimball som hans første, og Daniel H. Wells som hans anden Raadgiver.

Drson Hyde, Præsident for de tolv Apostlers Qvorum, og Drson Pratt, sen., John Taylor, Wilford Woodruff, George A. Smith, Amasa M. Lyman, Ezra T. Benson, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow, Franklin D. Richards og George D. Cannon som Medlemmer af nævnte Qvorum.

John Smith, Patriarch for hele Kirken.

Daniel Spencer, Præsident over denne Stav af Zion, og George B. Wallace og Joseph W. Young hans Raadgivere. (Ældste David Fullmer, som var Præs. D. Spencers første Raadgiver, er bleven løst fra denne Post, da han paa Grund af daarlig Helbred har forlangt det.)

William Eddington, John L. Blythe, John L. Caine, Howard D. Spencer, Claudius B. Spencer, John Squires, William H. Folsom, Emanuel W. Murphy, Thomas C. Jeremy, Geo. W. Thatcher, Joseph F. Smith og Peter Nebecker som Medlemmer af Høiraadet.

John Young, Præsident for Overpræsternes Qvorum; Edwin D. Woolley og Samuel W. Richards hans Raadgivere.

Joseph Young, Præsident for de øverste syv Præsidenter for de Halvfjerdsfindstyve, og Levi W. Hancock, Henry Harriman, Albert P. Rockwood, Horace S. Eldredge, Jacob Gates og John Van Cott som Medlemmer af det øverste Præsidentskab for de Halvfjerdsfindstyves Qvorum.

William Squires, Præsident for de Ældstes Qvorum, og James Smith og Peter Latter hans Raadgivere.

Edward Hunter, præsiderende Biskop, og Leonard W. Hardy og Jesse C. Little hans Raadgivere.

Samuel G. Ladd, Præsident for Præsternes Qvorum, William Carmichael og Robert Price hans Raadgivere.

Adam Spiers, Præsident for Lærernes Dvorum, og Henry S. Doremus og Martin Lenzi hans Raadgivere.

James Leach, Præsident for Dialo-
nernes Dvorum, og Warren Hardie hans
Raadgiver.

Brigham Young som Overopsyns-
mand for de timelige Anliggender, ved-
kommende Jesu Christi Kirke af de Sidste-
Dages Hellige.

Daniel H. Wells, Overopsynsmand
for de offentlige Arbejder, og John Sharp
hans Medhjælper.

William H. Folsom, Kirkens Ar-
chitekt.

Brigham Young, Bestyrer for det
Vedvarende Emigrationsfond, bestemt til
de Fattiges Indsamling. Heber C. Kim-
ball, Daniel H. Wells og Edward Hun-
ter hans Medhjælpere og Agenter for
nævnte Fond.

George A. Smith, Kirkens Historie-
skriver og General-Registrator, og Wil-
ford Woodruff, hans Medhjælper.

Ældste Wm. Willels sang en Psalm.

Ældste P. H. Young talte om den
Tid, da Evangeliet først bragtes til hans
Faders Huus, og da denne, hans Brødre,
Præsidenterne Brigham og Joseph Young
og han selv bleve døbt for fire og tre-
Aar siden. Han sagde, at Forfølgelser
have stedse fulgt med Lydighed til Evan-
geliet, men alligevel har Kirken bestandig
voget og været overordentlig velsignet.

Ældste John D. T. McAllister sang:
„Vi vil pløie, vi vil saae — og høste med
Fryd.“

Ældste John Taylor paaviste, at vi
ikke grunde vor Paastand paa Myndighed
fra Gud derved, at vi paaberaabe os at
have modtaget den fra noget andet Kirke-
samfund paa Jorden, men Præstedømmet
kommer fra Herren, og vi vide det. Han
fremsatte det Spørgsmaal: „Er Eders
Religion sand, og vide I det?“ (Der lod

et enstemmigt Ja gennem Forsamlingen.)
Paa Grund af denne Kundskab ere vi
det eneste Folk paa Jorden, som have
Mod til at prædike og udøve Sandhedens
og Næstærdighedens Grundsætninger samt
til at ivertsette Ugudelighed. Han talte
om Ægteskabet og anførte flere Steder af
Constitutionen, som have Hensyn til Ne-
ligionen, og paaviste, at den ægteskabelige
Jusstitution i den græske, romerske og en-
gelske Kirke var anerkjendt for en religiøs
Handling og en væsentlig Deel af Reli-
gionen. Idet han beviste, at dette Lær-
domspunkt er en nødvendig Deel af vor
Tro, sagde han: „Joseph Smith sagde
til mig og Andre, at dersom det ikke var
for denne Institution, kunde Kirken ikke
vedblive at stride fremad.“ Ægteskabet
var en væsentlig Betingelse for vor Lyk-
salighed, ikke alene i dette Liv, men i al
Ewigheid, og enhver Mand eller Kvinde,
der er Medlem i Kirken, og ikke sætter Priis
paa denne Anordning eller modsætter sig
samme, er et godt Stykke paa Veien til
Frasald, om de ikke allerede ere Apostater.
Gud vil forsvare sit eget Bærk, og der-
som vi forblive trofaste mod ham, vil det
mislykkes for de elendige og fordærvede
Bæsenere, som søge at bringe Ondt over
Zion og ville udøve Ugudelighed iblandt
dens Folk, at udføre deres djævelske Hen-
sigter.

Sang af Tabernaklets Chor. Vøn af
Ældste F. D. Richards.

Eftermiddag Kl. 2.

Sang af Chorret fra American Fork;
Vøn af Ældste Joseph F. Smith, og
Sang af Tabernaklets Chor.

Ældste George D. Cannon oplæste
følgende Navne paa Ældster, som vare
blevne bestillede Missionere, og forelagde
dem for Conferencen, der voterede for Be-
skikkelserne, nemlig:

Wm. Grant, Edward Petty og Isaac Kimball fra Store Saltfostad; John Nees og Wm. Gwin fra Box Elder; George Hunter og John Urie fra Cedar City; Moses Thatcher fra Logan; John Peter Bretburg fra Sugar House Ward; Elmer Taylor fra Springville; John Ezra Pace fra Harmony; Nephi Faucet fra St. George; Marius Ensign og C. P. Reston fra Santa Clara; Edwin Walker fra Toquerville.

Ældste Franklin D. Richards talte om den ukjærlige Maade, paa hvilken de Hellige stedse ere blevne behandlede og om de Forfølgelser, de altid have maattet taale af deres Fjender. Fordi de have dristet sig til at tjene Gud og holde hans Befalinger, har de Ugudeliges Brede og Fjendskab bestandig været rettet imod dem; men dersom de blot kunde see og forstaae vore Bevæggrunde og kjende den Inspirationens Aand, ved hvilken Gud velsigner sine Tjenere, og dersom de blot vilde søge at forstaae deres egne Interesser, vilde de snart komme til at indsee, at vi ere deres Venner, og de vilde komme og søge Raad hos Guds Tjenere.

Ældste W. Wille's sang: „Mit eget Hjem Deseret.“

Ældste George A. Smith anførte nogle Forudsigelser, som ere udtalte angaaende Udryddelsen af „Mormonismen“ og dens fuldkomne Tilintetgjørelse, idet han viste, at den havde overlevet dem og trivedes, medens Apostater, som have søgt at bringe Ondt over Guds Folk, ere forfundne og forglemte, undtagen naar en iblandt Israels Ældste hentyder til dem. Ved at give en historisk Beretning om flere Personer fra Kirkens tidligere Dage — om Individder, der vare blevne fulde af Stolthed og Forfængelighed og havde aabnet Veien for Frasalbets Aand, skildrede han den Fare, man udsætter sig for ved at søge at finde Feil hos Andre, ved

Klynken og Klagen og ved at give det Onde Rum. Han viste i et særdeles interessant historisk Foredrag, at Frasalbets Sti er besværlig at vandre paa og fører til alle de Lidelser samt al den Rød og Glendighed, som i saa høi Grad forbittrer Livet.

Sang af Choret fra American Fork, og ligeledes sang Tabernaklets Chor en Psalme. Ben af Ældste E. D. Woolley.

Søndag den 8de, Kl. 10 Formiddag.

Sang af Tabernaklets Chor; Ben af Ældste A. M. Lyman, og derpaa Sang af Choret fra American Fork.

Præsident H. C. Kimball fremsatte flere Lærdomspunkter og talte om Helligheden af de Pagter, som de Hellige have sluttet med Herren, og opmuntrede dem til at holde dem usforkrænelige, saa at Guds Velsignelser kunde hvile over dem.

Ældste J. D. F. McAllister sang: „Lad dem tale om Jorden.“

Præsident B. Young gjorde følgende Bemærkninger, hvilke bleve nedskrevne af Ældste George D. Watt:

Det vil glæde mig meget at tale nogle Ord til de Hellige, og jeg skulde ønske, at jeg kunde tale saa høit, at Alle i denne store Forsamling kunde høre mig.

Der er bleven talt meget af vore Brødre i de to Dage, Conferencen har været samlet, med Hensyn til Samfundslivet og de Sidste-Dages Helliges Sædvaner, og Alt, hvad der er bleven sagt, er en Bekræftelse paa den uendelige Afvegling, som vi see i alle Guds Gjerninger, thi der findes ikke to Individder, som udtrykke sig ganske paa samme Maade, naar de fortælle Noget eller udvilde et Lærdomspunkt. Den Lære, vi have antaget, er overordentlig dyrebar for de Trofaste, og jeg kan tillige tilføie, at de forskjellige religiøse Anstuelser, hvor vid-

farende de end maatte være, ere ligesaa hellige for dem, der troe dem, som vor Religion er for os.

Vor Tro og vore Gjæringer ere godt bekendte iblandt os indbyrdes og tillige for Verden, uagtet Mange fremstille dem i et falsk Lys; men naar der for-

tælles en Rogn om de Sidste-Dages Hellige, tilhviser en indre Stemme Enhver, som hører det, at det er Usandhed, og Christi Aand, der oplyser ethvert Menneske, som kommer til Verden, lærer Menneskenes Børn sande Grundsætninger.

(Fortsættes.)

Præstedømmet. — hvor er det og hvem har det?

(Fra „Millennial Star”)

(Fortsat fra Side 264.)

Efter det, der allerede er sagt om den engelske Kirke angaaende Paastand paa et bemyndiget Præstedømme, er det ikke nødvendigt at sige meget om de andre protestantiske Troessamfund, thi hvad der er bleven sagt om hiin, er anvendeligt paa disse. Der gives et Religionsparti, som selv kalder sig „den apostoliske katolske Kirke,” bekendt under Navn af Irvingiter, der gjøre Fordring paa at være apostolisk, idet de paaatae, at Christi Kirke har eksisteret siden Apostlernes Dage, og at det er deres Mission at gjenforene de adspredte Medlemmer til et eneste kristeligt Samfund. Men at paaatae, at Christi Kirke har været paa Jorden hele Tiden siden Apostlernes Dage, er i højeste Grad urimeligt, thi i saa Tilfælde maatte den ogsaa have bevaret igjennem Pævedømmet, og selvfølgelig maae Irvingiterne grunde deres Paastand paa et bemyndiget Præstedømme paa en uafbrudt Følgerække af samme iblandt Katholikerne, og hvis den romerske Kirke, hvilket jeg allerede har søgt at bevise, ikke har havt et Saadant, da er et Beviis af denne Bestaafenhed betydningsløst med Hensyn til Irvingiterne. Hvis de derimod ikke gjøre Paa-

stand paa at have Præstedømmet fra Katholikerne, men foregive, at det er blevet gjengivet til dem, da mangler Beviset herfor, thi Hr. Irving (Seltens Stifter) paaastod aldrig, at han var kaldet af Gud til denne Tæ, hvilket han maatte have været, dersom hans Præstedømme skulde være anseet retmæssigt i Guds Vine. Irving og flere af hans Tilhængere bleve ordinerede til forskjellige Embeder, saafrem til Apostler, Evangelister osv., men vi ere ikke blevne underrettede om, hvorfra de Individider, som ordinerede dem, havde faaet Myndighed til at udfore denne Handling, da de ikke have gjort Fordring paa at have modtaget deres Ordination af en Engel fra Himmelen, og dersom ikke saa er, maae de have modtaget den fra Jorden; derfor maa det Hele have været Menneskeværk, og selvfølgelig kan det ikke siges, at disse Mænd vare sendte af Gud.

Jeg vil nu søge at bevise Gyldigheden af den Paastand, som fremsættes af Medlemmerne af Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige med Hensyn til Præstedømmet. Naar nu den romerske Kirke tilligemed dens Døtre, de protestantiske Kirkesamfund, ikke have været an-

erkjendte af Gud i mange Aarhundreder, da maa det sande Præstedomme være iblandt de Sidste-Dages Hellige, saafremt det findes nogetsteds paa Jorden. De gjøre ikke Forbring paa at have nedarvet det fra Katholikerne, men paastaae, at det er blevet umiddelbart gjengivet fra Himmelen formedelst Guds Kraft. Det blev overgivet til Joseph Smith af de selsomme Mænd, som havde det i Frelserens Dage, og saaledes aabnedes atter en Forbindelse mellem Himmelen og Jorden efter mange lange Aarhundreder, gennem hvilke Morke og Bildfarelse havde hersket paa Jorden. Dette er ogsaa overensstemmende med følgende Skriftsted: „Ingen tage sig selv denne Ære, uden han er kaldet af Gud, ligesom Aaron var. Dersom Joseph Smith“ havde paastaet, at han havde modtaget Præstedømmet paa samme Maade som Irvingiterne og andre Religionspartier, da vilde vi med Sikkerhed kunne vide, at han var en Bedrager, men hans Præstedomme kom fra en langt renere og helligere Kilde, nemlig fra Herren selv. Jeg veed, at Mange ville sige, at en saadan Paastand paa et bemyndiget Præstedomme er ikke holdbar, fordi, som de paastaae, Gud ikke mere taler til Menneskenes Børn. Smidlertid talte han til dem i forrige Tider, og kaldte Mænd formedelst sin Magt til at udføre hans Hensigter, idet han anbefroede dem Præstedømmet for at deres Handlinger kunde være antagelige for ham og bindende i Himmelen. Den Christne Verden kan ikke see Noget i dette, som er rimeligt, men dersom Saadant var rimeligt i Mose eller Jesu Dage, hvorfor ikke da ogsaa nu? Dersom Gud, saasom den Christne Verden troer, er usforanderlig — den Samme igaar, idag og til evig Tid, hvorfor er det da urimeligt at antage, at han i vore Dage skulde kalde og ordinere Mænd til at udføre hans Hensigter, ligesom han gjorde i gamle Dage? Jeg veed, det

er haardt for Menneskene at troe, at deres Forsædres Religion ikke skulde være ret, og at den Præst, der havde døbt dem, skulde være blottet for Guds Præstedomme, men ikke destomindre er det dog saaledes. Uden Tvivl syntes Jøderne i Apostlernes Dage, at det var haardt at blive sagt, at den Religion, de vare blevne lærte at ansee for at være sand, var utilstrækkelig til at frelse dem paa Grund af, at de havde „overtraadt Lovene, forvendt Skiftene og gjort den evige Pagt til Intet,“ ligesom Nutidens Christne have gjort, indtil der neppe var endog det ringeste Spor tilbage af den Religion, som var bleven dem overleveret af deres store Lovgiver Moses. Dersom Jøderne ikke havde afveget saa langt fra deres Fædres Fodspor, vilde de have kjendt deres Forløser, da han kom til dem, thi de hellige Skrifter bære tydelige Vidnesbyrd om ham, og dersom de saakaldte Christne ikke havde veget saa langt bort fra den Lære, som Frelseren og hans Apostler forkyndte, vilde de have forstaaet, at det Præstedomme, hvilket Gud anbefroede Joseph Smith, var ægte, thi den Lære, der blev aabenbaret fra Himmelen til ham, bærer Vidnesbyrd om Ægtheden af hans Kald formedelst den noiagtige Overensstemmelse, som er imellem den og Bibelen. Der ere ogsaa andre Beviser for, at det Præstedomme, som er iblandt de Sidste-Dages Hellige, er anerkjendt af Gud, for Ægtpel af dets Frugter. Frelseren sagde: „Af deres Frugter skulle I kjende dem.“

Guds Præstedomme, som er iblandt de Sidste-Dages Hellige, drifter sig til at sige til alle Mennesker, at saafremt de ville ombvende sig og blive døbt til deres Synders Forlæbelse, skulde de modtage den Hellig-Lands Gave, ligesom den blev givet i Apostlernes Dage, og at denne Betsignelse virkelig bliver dem til Deel, der adlyde Evangeliet, kan bevidnes af mange

Lufinder, som have underkastet sig Guds Tjeneres Naad.

Dersom nu de Mænd, der udføre disse Ordinancer og gjøre disse Koster, ikke vare i Besiddelse af det sande Præstedømme, vilde Gud da bekræfte deres Handlinger ved at meddele den Hellig-Aand? Nei, visselig ikke, og desuden vilde da alle Mennesker kunne forstaae, at deres Præstedømme var falsk, og de Mænd, som foregave at være i Besiddelse deraf, skjændige Bedragerer.

Dette er et Prøvemiddel, som ikke Tilhængerne af noget andet Kirkesamfund tør gjøre Brug af med noget grundet Haab om, at de ville kunne udholde Prøven, thi Følgen vilde sammenligningsviis blive, ligesom om man vilde komme Messing i en Smeltedigle i Haab om at faae fiint Guld deraf. Det er Overbeviisningen om, at de ere i Besiddelse af Præstedømmet, hvilken tiltrods for en kold og vandtro Verdens Forhaanelser og snysendee Brede sætter Israels Velske istand til med Frimodighed at bære Vidnesbyrd om, at Joseph Smith var sendt af Gud, og om de end ikke have meget af denne Verdens Viisdom, kunne de dog formedelst den Aand, der besjæler dem, føle, at de have Ret til at „tale med Myndighed og ikke som de Skrifstloger.“ Præstedømmet er

gjengivet og med det ogsaa Jesu Christis Evangelium. Det udspreder nu sine oplivende Straaler over Enhver, som har adlydt dets Fordringer, hvilke ere: Tro, Omvendelse, Daab og Haandspaalægelse for den Hellig-Aands Gave. Det er Lydighed til Faderens Willie, der sætter enhver Sidste-Dages Hellig istand til, enten han har annannummet Evangeliet i Storbritanien, Amerika, Schweiz, Ostindien, Australien eller paa Verne i Havet, til med Ydmyghed og Sagtmodighed at bære Vidnesbyrd om, at denne Lære og dette Præstedømme, ved hvilket han er bleven velsignet, er af Gud. Det er Kraften af dette Præstedømme, der sætter Guds Tjeneres istand til at samle de Hellige ud fra de mange forskellige Nationer, endstjondt de tale forskellige Sprog, ere opdragne i forskellige Religioner og have forskellige Traditioner, Sikke og Sædvaner — og bringe dem til at forlade deres Hjem og Forsædres Gravsteder for over det store Hav og det vestlige Amerikas vide Sletter at drage til Utah, hvor de kunne forenes til eet Folk, iblandt hvilket Alle have den samme Tro, det samme Haab og den samme Følelse — til det Sted, hvor de kunne leve i Fred, Enighed og indbyrdes Kjærlighed til huerandre.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juni.

Emigranternes Afreise.

Da Emigrationsforretningerne ere afsluttede, er det os behageligt at meddele vore Læsere, at der i det Hele er udbandret 1213 Sjæle, hvoraf 725 Danske, 348 Svenske, 135 Norske og 5 Lydskere, hvilke alle paa faa Ubtagelser nær, vare bestemte til over New York og Whoming at gaae heelt op til Utah.

Den første Afdeling afgik herfra den 17de sidstleden, den anden den 21de og

den tredie den 28de med Dampskibet Aurora til Kiel og videre derfra pr. Jernbane til Hamburg, hvor 680 Sjæle bleve embarkerede paa „Kenilworth,“ fort af Capitain Brown, og bleve organiserede under Eldste S. L. Sprague med Eldsterne Morten Lund og Frederik Bertelsen som Medhjælpere. Dette Skib affeilede den 25de sidstleden. Et Antal af 201 Sjæle bleve embarkerede paa det norske Skib „Cavour,“ Capitain Floyn, og organiserede under Eldsterne Niels Nielsen, Jens Gregersen og C. F. Rundqvist; Affeilingdagen var den 1ste dennes. Den 3die Afdeling, bestaaende af 328 Sjæle, embarkeredes paa „Humboldt,“ Capitain Boysen, og organiseredes under Eldste George M. Brown, Sven Jonasson og Christian Hansen.

Afreisen herfra skete fra Toldboden, hvor en ikke ubetydelig Mængde af Tilskuere vare forsamlede, hvoriblandt mange af de Bortdragendes Venner og Bekjendte. Gud Orden og Rolighed herskede, og til Roes baade for det tilstedeværende Publikum og det vagthavende Politie bleve ingen Fornærmelser tilføiede dem, der for deres Troes Skyld forlode deres Fødeland for at drage til det fjerne Vesten, hvor Herren har beredt et Tilflugts- og Indsamlingssted for dem, som adlyde Evangeliet. Vore varmeste Bønner opstige til den Almægtige for vore afreiste Troesfødtes Vel, ikke alene at det smukke Veir og den søelige Vind, der begunstige deres Afreise herfra, maatte vedblive, indtil de naae Amerikas Fastland, men ogsaa, at de maatte forblive trofaste i den Pagt, de have sluttet med Herren til at tjene ham, og desformedelst vedblive at være hans Eiendomsfolk.

Iblandt de bortdragende Eldste vare Brødrene S. L. Sprague, George M. Brown, Morten Lund og Niels Nielsen fra Zion, hvilke have arbeidet trofast i denne Mission, og som formedelst deres Erfaring og Kjendskab til Forholdene i de Forenede Stater ville være til Gavn og Veiledning for vore Emigranter, som for første Gang gjøre denne Reise. Som Medhjælpere for Compagniernes Anførere valgte vi saadanne Mænd, som ogsaa have arbeidet iblandt de Hellige i disse Lande og vundet deres Tillid.

Med Organiseringen af Passagererne ombord bleve vi understøttede af Eldsterne N. Wilhelmsen og C. Christiansen, og vi ere dem taknemmelige saavel som Brødrene paa Contoiret og Conference-Præsidenterne, der troligen have udført deres Deel af det byrdefulde Arbejde, som disse Forretninger udkræve, men fremfor Alt ere vi taknemmelige til Herren, der har givet os Helbred og Kræfter til at udføre den os anbetroede Gjerning under Raad og Veiledning af Præsidenten for den europæiske Mission, B. Young jun., der tilligemed sin Broder Joseph W. Young begunstige os med et Besøg i Hamburg den 21de April.

Det er min venlige Anmodning til Brødrene af Præstedømmet og de Hellige i denne Mission til med Trofasthed at fortsætte med at arbejde i Herrens Viingaard, paadet at hans Gjerning maa fremmes til Velsignelse for os selv og vore Medmennesker, der ønske at bidrage til Guds Riges Grundfæstelse paa Jorden, saa at Alle, som ønske det, kunne være beredte til at taale Menneskens Søns Tilkommelse. Vi ønske Guds Velsignelse over de Hellige og alle Gode iblandt Menneskene, der ønske at gjøre deres Faders Villie, som er i Himmelen.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juni 1840.

(Fortsat fra Side 269.)

Lørdag den 20de. Høiraadets Beslutninger med Hensyn til ovenstaaende Andragende.

Raadet løste Præsident Joseph Smith jun. ifølge hans Begjæring i Andragendet, og bestilte H. W. Sherwood til at besørge Alt, hvad der vedkom Bylodderne, saasom Salget af dem, der endnu vare tilbage, hvilket forhen havde paahvilet Anføgeren. Alanson Ripley bestiltes til at drage Omsorg for Tilveiebringelsen af det øverste Præsidentstabs Fornødenheder, ligesom ogsaa til at forstaae de nødvendige Midler til en eller flere Skrivere til at hjælpe Joseph Smith jun. i hans vigtige Arbejde.

Hosea Stout,
Skriver.

Lørdag den 21de.

Forhandlingerne i en Conference, afholdt i Stanley Hill i Froome i Herefordshire den 21de Juni 1840.

Prædikanterne og Medlemmerne af de „Forenede Brøders Kreds“ i Froome Hill samlede sig i Eldste John Cheeses Huus paa Stanley Hill i Herefordshire i England den 21de Juni Aar 1840 Kl. 10 Formiddag ifølge forudgaaet Bekjendtgørelse. Forsamlingen kaldtes til Orden af Eldste Thomas Kington. Eldste Wilford Woodruff valgtes til Præsident, og Eldste John Benbow til Forsamlingens Skriver.

Efter Bøn af Eldste Richards og nogle Bemærkninger af Præsidenten angaaende Dagens Ferretninger blev der foreslaaet af Eldste T. Kington og assisteret af Eldste John Benbow, at denne Forsamling benævnes Froome Hills Conference af Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige, hvilken ifølge Guds Villie

og Befaling blev grundlagt og organiseret i de Forenede Stater i Amerika den 6te April 1830. Dette var den 15de Dag i den tredie Maaned i det ellefte Aar siden Kirkens Oprettelse. Enstemmig vedtaget.

Foreslaaet af Eldste Richards og assisteret af Eldste Kington, at Thomas Clark, Charles Price, James Hill og Samuel Jones ordineres til Eldster, — at John James, Joseph Skinn, Henry Jones, James Baldwin, John Morgan, Samuel Badham og John Dyer ordineres til Præster, og at Robert Hill, George Brooks, James Skinn og James Watkins ordineres til Lærere; eenstemmig vedtaget. De bleve ordinerede under Eldste Woodruffs og Richards Hænder.

Foreslaaet af Eldste Kington og assisteret af Eldste Woodruff og Richards, at Præst John James præstiderer i Froome Hill, John Parry i Stanley Hill, James Burns i Ridgway Cross, William Possons i Morend Cross, Jonathan Lucy i Colwell, Thomas Jones i Pale House, John Preece i Ledbury, Samuel Warren i Keysend Street, James Baldwin i Wind Point og George Allen Woserwood i Commen.

Rough Leasow, Birchwood, Tunbridge og Dunscløse staaes tilsammen under Navn af Dunscløse Green.

Foreslaaet, at Præst Samuel Badham præstiderer i Dunscløse, Edward Phillips i Ashfield og Crowcut, John Meeks i Starridge, John Galley i Hope Rough, Beny Williams i Shucknell Hill, John Powel i Lugwardine, John Dyer i Marden, William Evans i Stokes Lane og John Fidoe i Bishop Froome. Alt eenstemmig vedtaget.

Foreslaaet af Ældste Richards og assisteret af Ældste Kington, at Thomas Hart overtager Bestyrelsen for Menighederne i Dunclose, Old Starridge, Ashfield og Crowcut, — at Ældste Samuel Jones præsidere over Menighederne i Keys-end Street, Wind Point, Colwell, Pale House og Malvern Hill, — at Ældste Philip Green præsidere over Menighederne i Shucknall Hill, Lugwardine og Marden, — at Ældste John Cheese præsidere over Menighederne i Stokes Lane, Woserwood Common og Bishop Froome, — at Ældste Charles Price præsidere over Menighederne i Ledbury, Moor-end Cross og Ridgway Cross, — at Ældste James Hill præsidere over Menighederne i Hope Rough og Stanley Hill — og at Ældste John Benbow præsidere over Menigheden i Froomes Hill; enstemmig vedtaget.

Foreslaaet af Præsidenten og assisteret af Ældste Richards, at Ældste Thomas Kington overtager præsidiet over denne Conference; enstemmig vedtaget.

Efterat Præsidenten havde gjort nogle Bemærkninger, sluttedes Forsamlingen til Kl. 2 Eftermiddag. I hviletiden døbttes ti Personer.

Conferencen fortsattes igjen Kl. 2, og Sakramentet uddeelttes til flere hundrede Hellige, hvorefter tyve Vorn bleve velsignede ved Haandspaalæggelse af Ældste Woodruff og Richards. Ved samme Anledning gjorde Præsidenten nogle oplysende Bemærkninger i Henseende til denne Ordinance.

Foreslaaet af Ældste Richards og assisteret af Præsidenten, at Ældste Thomas Kington repræsenterer denne Conference for General-Conferencen i Manchester den 6te Juli; vedtaget. Foreslaaet og vedtaget, at Conferencens Skriver afleverer den præsidierende Ældste T. Kington, en Afskrift af Conference-Forhand-

lingerne til Opbevaring og tillige en Kopi af samme til at fremlægge paa General-Conferencen i Manchester. Conference-Forhandlingerne bleve derpaa oplæste og vedtagne. Præsidenten tilligemed Ældste Richards og Kington talte om Kirkens Orden og de Helliges forskjellige Pligter, saaledes som Manden veiledede dem, samt bare Vidnesbyrd om Sandheden af dette Værk. Derefter blev der foreslaaet af Ældste Richards og assisteret af Præsidenten, at denne Conference sluttes, og at den atter træder sammen paa dette Sted den 21de September forstkommende Kl 10 Formiddag; vedtaget.

Efter Bon og Sang adskiltes de Forsamlede. Derefter sammentraadte de Ældste og det øvrige arbejdende Præstedomme til Raad, hvor der blev foreslaaet af Ældste Richards og assisteret af Ældste Kington, at der bestemmes og organiseres et maanedligt Raad for det arbejdende Præstedomme i Froomes Hills Conference, og at man begynder dermed i de forskjellige Distrikter Fredagen den 3die Juli forstkommende. Følgende Ældster udnævntes til at fungere som Tjenstgjørende i disse Raadsforsamlinger: I Dunclose: Ældste Thomas Clark som Præsident og James Meeks som Skriver; i Moor-end Cross: Ældste Charles Price, Præsident og Thomas Jenkins, Skriver; i Windpoint: Samuel Jones, Præsident og William Williams, Skriver; i Stanley Hill: James Hill, Præsident og Joseph Pullen, Skriver; i Lungwardine: Philip Green, Præsident og Francis Burnett, Skriver; i Froomes Hill: John Benbow, Præsident og John Morgan, Skriver; i Stokes Lane: John Cheese, Præsident og George Allen, Skriver.

Foreslaaet af Ældste Richards og assisteret af Kington, at der afholdes et maanedligt Generalraad i Stanley Hill for Conferencens tjenstgjørende Præste-

domme, og at dette Raad begynder Fredagen den 17de Juli Kl. halv otte Eftermiddag. Eldste Thomas Kington beskiktes til Præsident og Eldste John Benbow til Skriver, eenstemmig vedtaget.

Derefter talte Præsidenten om Præstedømmet og de forskjellige Embedsmænds Pligter og Rettigheder og gavedem saadanne Lærdomme, som vare passende for deres Stilling. Han efterfulgtes af Eldste Richards, som talte belærende om flere herlige Lærdomspunkter vedkommende Opbyggelsen af Guds Rige.

Derefter blev Raadets Forhandlinger

oplæste og vedtagne, og efterat Psalmen: „Guds Aand som en Ild nu begynder at lue,“ var afsungen, sluttedes Raadet, og Brodrene stilledes ad glade og taknemmelige, fordi Gud havde staaet dem bi og Kjærlighedens og Enighedens Aand havde herket iblandt dem igjennem hele Dagens Raadslagninger.

Wilford Woodruff,
Præsident.

John Benbow,
Skriver.

(Fortsættes.)

Uddrag af Stephens og Gatherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 270.)

Det viste sig, at hun var min Gigt-patient, Don Jose Marias Hustru. Da jeg havde spurgt efter Veien, sagde jeg hende, at hun ringede vore Raad, idet jeg tilseiede, hvad der ogsaa var min fuldkomne Overbeviisning, at hun aldrig behøvede at vente at blive helbredet under vor Behandling. Da jeg havde redet et Stykke frem, tog jeg atter seil af Veien. Det var nødvendigt at boie ind i Skoven til Høire. Jeg var kommen ind paa en Fodsti, hvilket jeg før ikke havde lagt Mærke til. Der vare Kreaturveie i enhver Retning, og i en Miils Omkreds gjennemkrydsede jeg Eggen, men uden at træffe paa den rette Veie. Jeg saae flere Gange Augustins Fodspor, men tabte dem snart igjen i Vandpolene, og paa denne Maade blev jeg endnu mere forvirret. Tilslut vidste jeg slet ikke, hvad jeg skulde gjøre. Det begyndte at blive mørkt, og jeg vidste ikke, hvilken Veie jeg skulde tage.

Det Eneste, jeg kunde gjøre, var at begynde at raabe, ligesom Hr. Henry Pelham gjorde, da han stod i Fare for at drukne i Rensdestenen i Paris. Til min store Glæde blev jeg svaret med et Brøl fra Augustin, som havde været paa Bildspor længere end jeg og befandt sig i en endnu større Knibe. Med Thepotten i Haanden, en ukendt Cigarstump i Munden og med hele Legemet fra Hovedet til Fødderne bedækket med Smuds, foreslode han en ynkelig Figur. Vi sammenlignede vore Sagtagelser og kom overeens om, hvilken Sti vi skulde følge. Vi raabte, medens vi gik, og vare saae heldige, at vor Raaben blev besvaret ved nogle Hundes Gjæen og af Hr. Gatherwood, der tilligemed Don Miguel var kommen for at see efter os, da han var bleven ængstelig og anede, hvad der var hendet os, da vi udebleve saalænge. Hele Aftenen rullede Tordenen med stærke Strald

over vore Hoveder, medens Lynilden oplyste den mørke Skov og blinkede gennem den aabne Hytte. Regnen strømmede ned, og Don Miguel sagde, at det saae ud til, at vi skulde blive fuldkommen afstaaerne for flere Dage fra al Forbindelse med den anden Side af Floden og fra vort Reisetoi. Ikke destomindre tilbragte vi Aftenen paa en ganske behagelig Maade og røge Cigarer, der vare laavede af copanisk Tobak, den meest berømte i Central-Amerika, af Don MIGUELS egen Avling og forfærdigede af hans Hustru.

Ligesom det var Tilfældet med mig denne Aften, havde Don Miguel kun lidt Gangklæder, men han var en klog og lærd Mand, kunde læse, skrive, aarelade, udtrække Tænder og gjøre Udfast til Dokumenter. Han havde Lyft til Bøger og spurgte derfor Augustin, om vi havde nogen. Han sagde, at det var det Samme, om de vare engelske; Bøger vare i og for sig selv gode. Det var et glædeligt Tegns at høre ham yttre sin Foragt for Don Gregorius's Uvidenhed. Han var Forpagter paa Godsset og betalte i Leie fire Dollars om Aaret, men var i Almindelighed i Baghaand med Betalingen. Han sagde, at han ikke havde Meget til at byde os, men vi sølte, hvad der var bedre end en prægtig Seng, nemlig, at vi vare velkomne Gjæster. I Sandhed, Alt var behageligt. Hans Hustru haabede, at vi skulde fordrive hendes Feber, Bartolo var vis paa, at vi vilde helbrede hans opsvulmede Nave, og Don Miguel syntes godt om vort Selskab. Under disse heldige Omstændigheder forarsagede Clementernes Råsen udenfor os ikke videre Uleilighed.

Jeg havde hele Dagen ruget over Don Jose Marias Dokumenter, og idet jeg indhyllede mig i mit Tæppe, søgte jeg at overtale Hr. Catherwood til at foretage en „Operation.“ Skulde det ikke

være et lønnende Foretagende at kjøbe Copan, bortføre disse Mindeesmærker af et hedengangent Folk fra denne øde Egn, hvor de vare begravede, til en af de store Handelsstæder, og grunde et Nationalmuseum for amerikanske Oldsager? Men det var et Spørgsmaal, om disse „Af-guder“ kunde bortføres. Ruinerne laae ved Bredderne af en Flod, der løber ud i det samme Hav, som skyller op til Rytsten ved New York, men rensenfor denne strømmede den meget voldsomt, og da jeg spurgte Don Miguel, om den var seilbar, svarede han benegtede. Ikke destomindre søgte jeg at finde paa Raad, og dette var at vise en Prøve paa, hvorledes det lod sig gjøre at flytte disse Antiquiteter, nemlig ved at lade en af dem brække i Stykker og da bortføre disse. Der kunde maafee ogsaa opdages flere Ruiner, som kunde være endnu mere interessante og mere tilgængelige end disse, og med disse Synner og Phantastibilleder for Die indhyllede jeg mig i mit Tæppe og faldt i Sovn.

Ved den næste Dags Frembrud hang endnu Skyerne over Skoven, men da Solen kom frem, klarede det op. Vore Arbeidsfolk kom da, og Klokken ni forløbe vi Hytten. Træernes Grene vare endnu saa vaade, at det dryppede af dem, og Jorden var gjenneblødet. Vi gennemstreifeede endnu engang den Egn, som havde de vigtigste Mindeesmærker, og kom derved snart til at indsee Umuligheden af at udføre det, vi havde paatænkt. Vore Led-sagere vare ubekjendte i denne Egn, men da vi havde seet Soiler paa den modsatte Side af Landsbyen, omtrent een geographisk Mil borte, havde vi Grund til at troe, at flere kunde ligge strøede rundt omkring i forskjellige Retninger, men vare ganske begravede i Skoven og fuldkommen ubekjendte. Skovene vare saa tætvoxede, at det næsten syntes umuligt at trænge igennem dem. Den eneste Maade, paa

hvilken man kunde foretage en grundig Undersøgelse, vilde være at nedhugge Stoven og opbrænde Træene. Dette stred imidlertid imod vore nuværende Hensigter og kunde komme til at anses, som om vi havde tilladt os en utilbørlig Frihed, ligesom ogsaa et saadant Arbejde alene

kunde foretages i den tørre Væretid. Efter nogen Raadslagning besluttede vi for det Første at aftegne de med Villedbhuggerarbejde prydede Søiler, men selv dette var forbundet med store Vanstieligheder.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Sverrig. Der meddeles fra Stockholm: Den 23de Mai ved Middagstid indtraf den ulykkelige Hændelse her i Staden, at den ved Korra Smedjegatan beliggende katolske Kirkes under Bygning værende Taarn styrte sammen og under sine Ruiner begravede et stort Antal af Arbejderne. Der blev strax beordret Mandstab til Stedet for at bortrydde Gruset og Stenene og for at fremdrage de dræbte og faarede Personer af Ruinerne. Kl. 4 havde man allerede faaet 15 Mennesker frem, af hvilke kun to viste Tegn til Liv. Svormange Mennesker, der ere blevne begravede under Ruinerne, veed man endnu ikke med Sikkerhed; man formoder omtrent 30. Hvorvidt Nogen ved Ulykkestilsældet besandt sig paa Gaden nærved og er bleven begravet under det nedstyrte Vjælfelag, veed man ikke, da det Hele var et Dieblis Sag.

I Gotteborg er der den 4de dennes om Morgenen Kl. 2 udbrudt en stærk Ildløs i Forstaden Masthugget, hvor 23 Huse nedbrændte til Grunden og flere bleve meer eller mindre bestadigede. Der er ialt blevet 330 Personer huusvilde, af hvilke over 200 levede i meget ringe Kaar. Kun 14 Familier havde deres Bohave forsikret. Ved Politiforhøret blev der Intet oplyst om Ursagen til Ildens Opkomst.

Preussen. Fra Bischdorff ved Neuwartel i Preussen skrives der under 1ste Juni: Vor By bærer Præg af en frygtelig Udelæggelse og Stræk. Under et Uveir igaar Eftermiddags dannede to Ier i modsat Retning kommende Uveirskyster en Skypumpe, som i Løbet af 4—5 Minuter bestadigede 31 Huse her i Byen og aldeles edelagde 9 af dem. Udenfor Byen edelagde den en Lade og et Huus, løstede en Bindmølle op fra Jorden, satte den igjen, løstede den derpaa atter op og kastede den langt bort i tusinde Stykker. Vjælker af 6 Tommers Gjennemsnit bleve slyngede langt bort, og Vandet i Landsbyens Dam blev løftet op af Skypumpen og derpaa kastet ned mod Jorden som en frygtelig Skylregn. Ogsaa Mennesker bleve løstede op og forte bort med en større Strækning.

Af 7de dennes meldes officielt: De preussiske Troppers Indmarsch i de Dele af Holsteen, som ikke ere besatte, er anmeldt at skulle stee idag. Fra østerris Side er der reist Indsigelse derimod; det Øvrige er henstillet til det keiserlige Cabinets Afgjørelse. Den øverste Regjeringsmyndighed forelægges idag til Altona, hvor de keiserlige Tropper, der som bekjendt endnu ere paa Krigsfod, blive concentrerede.

Osterrig. Fra Triest meldes under 25de Mai, at det italienske Skib „Napoleon Canivers“ er blevet odelagt ved en Ild, der var paafat af de ombordværende Kulier, der gjorde Opror. 620 Kulier ere omkomne i Flammerne.

England. Af det nye atlantiske Telegraphtout ere nu omtrent 900 engelske Mile ve. beholdne bragte ombord i Beholderne paa „Great Eastern;“ i 24 Timer tager det 60 Mile ombord. Tiltrods for Skibets uhyre Rum kan dette dog ikke optage hele den uhyre Masse, og man har derfor leiet Skruedampfskib „Mebway“ til at tage endeel af Kabletoutet ombord. Et andet Skruedampfskib „Albany“ er engageret til at understøtte Foretagendet, og den kongelige Flaade har atter denne Gang stillet „Terrible“ til Disposition. Efter den foreløbige Plan skal Springskibet den 28de Juni benyttes til at bringe „Great Eastern“ ud af Havnen, og 14 Dage senere skal Nedlægningen af Kabletoutet begynde.

Donaufyrstendommerne. Krigen er begyndt i Donaufyrstendommerne. Et Telegram fra Bucharest af 7de ds. melder, at Tyrkerne ere gaaede over Donau, at en Fægtning har fundet Sted og Prinds Carl af Hohenzollern er illet dem imøde i Spidsen for hele den rumænske Hær.

Asien. Ifølge „Corresp. Russe“ har man den 8de Marts Kl. 1½ om Morgenen paa forskellige Steder i Siberien (ved Irkutsk og Vershneoudinsk) sporet tvende heftige Jordrystelser.

Ifølge autentiske Efterretninger fra Djedda (Arabien) raser Cholera atter blandt de fra Mekka hjemvendende Pilegrimme. Der skal ogsaa herse stor Dødelighed blandt de ægyptiske Soldater.

Afrika. Ny opdagede Skullag. Der er nu blevet opdaget nye Skullag i Abyssinien, og for et Par Uger siden er der til Massowah afgangende endeel Franskmænd for at besigtige de Miner, som findes imellem Massowah og Ganfilah. Oprindeligt bleve de opdagede for nogle Aar siden af en vis Hr. Barroni, der havde været engelsk Consularagent i Massowah, og af ham bleve de for 5 Millioner Francs solgte til et fransk Handelshuus i Alexandria. Ogsaa længer sydpaa, ved Bab-el-Mandeb, satte for et Par Aar siden et ægyptisk Detaschement paa 200 Soldater sig i Besiddelse af nogle Skulleier, der senere bleve solgte til en Engländer i Aden. Bearbejdelsen af disse Miner ved det røde Havs Kyster er netop af Bigtighed nu, da der er blevet etableret to Dampfskibskanaler mellem Aden og Suez, som skulle berøre Massowah og andre Stæder paa Kysten.

Blandinger.

Japanesiske Jordstjælvsbebudere. Japaneserne have allerede i flere hundrede Aar kjendt og benyttet et Middel til i Forveien at faae at vide, naar der vil finde et Jordstjælv Sted. Da de have opdaget, at Magneten nogle Dieblitte for Rystelsen mister sin Tiltrækningskraft, bliver der i ethvert Huus truffet følgende simple Foranstaltning: Man anbringer en Jernstang og lader en Magnet hænge

fast derved ovenover en Metalplade. Naar nu Magneten taber sin Kraft og falder ned paa Pladen, gjor denne stærke Lyd Beboerne opmærksom paa, at der forestaaer Jordstjælv, saa at de itide kunne søge at komme i Sikkerhed.

Læger og Apotheker i Rusland. Ifølge Correspondance russe findes der i Rusland 10,000 Læger, hvilket er 1 Læge paa 7,000 Indbyggere, 900 Dyr-læger, 193 Landlæger og 2 Dienlæger, der ikke ere Medicinere. Der findes i Rusland 1,020 Apotheker, og der er indgivet 78 Begjæringer om Tilladelse til at maatte anlægge nye. Der kommer i Rusland omtrent 1 Apotheker paa 70,000 Indbyggere.

En elegant Jernbanewaggon. En Balladogn, som for Tiden bygges i Fond du Lac af Selskabet for Chicago-Nordvestbanen, og som er bestemt til Brug for dettes Direction, vil sikkert blive noget af det meest Storartede, som endnu er blevet præsteret i denne Retning. Den bliver bygget efter en heel ny Plan, og vil, naar den bliver færdig, blive et heelt lille Miniaturpallads paa Hjul. Waggonen er 65 Fod lang, 10 Fod bred og 15—16 Fod hoi, saa at den er ligesaa umfangsrig som et almindeligt Huus. Det Indre er deelt i 10 Rum, som ere indrettede til Selskabsværelse, Sovestue, Toiletværelse etc. med en stor Salon i Midten, som er forbunden med et andet Rum ved Skydedøre, og som faaer sit Lys gennem et rundt Vindue i Loftet og dobbelte Vinduer paa hver Side. Denne Salon er næsten 13 Fod hoi, og Gulvet ligger omtrent 2 Fod dybere end de andre Rum. Bæggene bestaae af kostbare Valnøddetræsinblæg, og Værelserne blive pragtfuldt udstyrede med Speile, Sophaer, Kænestole, Borde etc. til en Værdi af flere Tusinde Dollars. Vognen bliver sat paa 16 Hjul og vil i Henseende til Bekvemmelighed, Styrke og Skjønhed kunne gjælde som Monster for den Slags Jernbanewaggoner.

Indhold.

	Side.		Side.
Aarsconferencen i Store Saltfjæstad	273.	Stephens og Gatherwoods Reiser	
Præstedømmet (sluttet)	278.	(fortsat)	284.
Redaktionens Bemærkninger (Emi- granternes Afreise)	280.	Nyheder	286.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	282.	Blandinger	287.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzengsgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. W. Widerborg.

Trykt hos F. C. Vording.